

Pokoj – dielo spravodlivosti

Pokoj Vám, to boli prvé slová vzkrieseného Krista apoštolom. *Pace... pace... pace... pokoj, pokoj, pokoj* šepkal zomierajúci pápež Pius XI. v smrteľnej agónii, pápež, ktorý celý život zasväcoval pokojiu. Jeho nástupca Pius XII. si svoje biskupské heslo *Opus justitiae - pax* Pokoj - dielo spravodlivosti ponechal aj ako pápež. A keď k prvému pozdravu Zmŕtvychvstalého apoštolom: *Pokoj vám!* pridáme ono augustínovské *nepokojné je naše srdce, kým nespočinie v tebe Bože*, otvára sa nám aktuálna téma súvisiaca so zmŕtvychvstalým Kristom, darcom pravého pokoja. Azda každý normálny človek túži po pokoji. Normálny a spravodlivý, lebo sú aj takí ľudia, čo nechcú pokoj, ktorých heslom je svetová revolúcia, svetové rozbroje. To sú tí, čo rozvracajú spoločnosť a stavajú na nespravodlivosti. Spravodliví budujú pokoj, nespravodliví ho rozvracajú. Plní sa, čo čítame v žalme - *niet pokoja bezbožným*. Len pokoj postavený na spravodlivosti a práve, je pravý. Pri Ježišom narodení anjeli spievali - pokoj ľuďom dobrej vôle. Pán Ježiš veľakrát poukazoval na pokoj, ktorý dáva Boh a po zmŕtvychvstaní boli slová *Pokoj vám* prvým pozdravom, ktorým pozdravil svet. Ten odkaz o pravom pokoji je nám taký milý a vzácny, že si ho rok čo rok pri veľkonočných sviatkoch pripomíname, a budeme si ho opakovať najmä teraz, keď svetom lomcuje mnoho darcov falošného pokoja. Bude si ho opakovať naša generácia i generácie nasledujúce, bude si ho opakovať každý človek, ktorý sa zúfalo usiluje nastoliť pokoj vo svojom vnútri. Oči všetkých ľudí dobrej vôle by sa mali obracať na Krista, ktorý porazil temnotu, smrť i strach spôsobujúci nepokoj. Na Krista by sa mali upierať zraky matiek, otcov, detí, ale aj politických či cirkevných predstaviteľov. V Ježišovi môžeme nájsť ten najspravodlivejší pokoj. Byť kolískou pokoja je pozvaná aj katolícka rodina. Kristus aj jej odkazuje pokoj. Kiež by sa v

kresťanských rodinách šíril pokoj všetkými možnými prostriedkami. Nažívať v pokoji, udržiavať ho a nedovoliť, aby sa v rodine zahniezdil svár, sú pozvaní predovšetkým manželia. Vzájomne si odpustiť a usilovať sa o porozumenie je viac ako liať na oheň olej hnevu. V tomto duchu by rodičia mali vychovávať svoje deti. O nich Kristus hovorí ako o dedičoch Božieho kráľovstva, kráľovstva pokoja. Sú však aj takí, ktorých nahlodáva červ nespokojnosti, pokoj hľadajú na nesprávnych miestach, a tak nenachádzajú pravú cestu. Naivne si myslia, že pokoj nastane, keď skončia svoj pozemský život a uchýlia sa k samovražde; alebo hľadajú pokoj v rozličných praktikách východných náboženstiev. My kresťania vieme, že pravý pokoj nájdeme len v Bohu. Čítal som, že raz neskoro večer zabúchal na bránu kláštora Fontavellano únavou klesajúci muž. Dychtivo čakal, kým mu vrátnik otvorí. Na otázku, čo si želá, vysilený ďalekou a namáhavou cestou s vynaložením posledných síl dvakrát zvolal: „Pokoj! Pokoj!“ Tento unavený pútnik bol slávny taliansky básnik Dante Alighieri. Vyhnali ho z rodného domu, preto hľadal pokoj v modlitbe, v Božom dome. Iste, že sa nemôžeme všetci utiahnuť kdesi do kláštora, aby sme našli pokoj. Pokoj môžeme nájsť aj vo svete, keď sa uchýlime k pôvodcovi pokoja, ku Kristovi. Zachovávanie Božích prikázaní prináša pokoj duše. Aj premáhanie pokušení, plnenie svojich povinností a nasledovanie Krista vnáša do duše pokoj. *Kiež by si aj ty v tento deň spoznalo, čo ti prináša pokoj* (Lk 19, 42). Tomáš Kempenský píše o štyroch prameňoch pokoja: - Usiluj sa vždy plniť radšej vôľu iného, než svoju vlastnú. - Voľ vždy mať radšej menej, než viac. - Hľadať vždy nižšie miesto a usiluj sa byť poddaným. - Želaj si vždy a modli sa, aby sa s tebou diala jedine Božia vôľa. O pokoj musíme zápasiť, ale nie sami. Pomôže nám ten, ktorý nám zanechal veľkonočný odkaz - Pokoj vám!

R: Pán je môj pastier, nič mi nechýba.

- 1 Pán je môj pastier, nič mi nechýba: *
pasie ma na zelených pašienkach.
- 2 Vodí ma k tichým vodám, dušu mi osviežuje.
R.
- 3 Vodí ma po správnych chodníkoch, *
verný svojmu menu.
- 4 I keby som mal ísť tmavou dolinou, †
nebudem sa báť zlého, *
lebo ty si so mnou.
- 5 Tvoj prút a tvoja palica, *
tie sú mi útechou.
R.
- 6 Prestieraš mi stôl *
pred očami mojich protivníkov.
- 7 Leješ mi olej na hlavu *
a kalich mi napĺňaš
až po okraj.
R.
- 8 Dobrota a milosť
budú ma sprevádzať *
po všetky dni
môjho života.
- 9 A budem bývať
v dome Pánovom *
mnoho a mnoho dní.
R.

Po troch nedeliach, ktoré nám priblížili stretnutia so vzkrieseným Kristom, nám ďalšie veľkonočné nedele ponúkajú texty, ktoré majú prehĺbiť našu krstnú vieru obnovenú na Veľkú noc a rozvíjať náš vzťah s Ježišom.

Desiata kapitola Jánovho evanjelia je známa predovšetkým tým, že sa v nej Ježiš predstavuje ako Dobrý pastier. No ešte predtým sa Ježiš predstavil ako brána – brána vedúca k ovciam, brána, ktorá umožňuje

vchádzať i vychádzať, brána, vďaka ktorej možno nájsť pastvu. Symbol málo oslovujúci? Priznám sa, že mne samému toto obrazné vyjadrenie dlho nič nehovorilo. Až keď som počas Veľkého jubilea roku 2000 mohol veľakrát prechádzať svätými bránami rímskych bazilík, začal som si viac uvedomovať symbolický význam brány a dverí.

Prákrát sa mi stalo, že som si počas školských čias zabudol kľúče od domu. Plot som ešte dokázal preliezť, no už vtedy som si pripadal ako zlodej. Osobitne som si dával pozor, aby ma nikto nevidel. Ešte horší pocit však nastal vtedy, keď bolo zavreté aj vetracie okienko, cez ktoré som do určitého veku dokázal prekíznúť. Chodil som bezmocný po dvore, v prostredí, ktoré som tak dôverne poznal, a nemohol som vojsť do domu, ktorý bol naším domovom.

Brána je symbolom prístupu a mať kľúče znamená byť domácim alebo dôverným priateľom. A hoci Sväté písmo nehovorí v Knihe Genezis priamo o bráne do raja, po prvotnom hriechu sa vyhnanie z raja často prirovnávalo k zamknutej bráne. Ježišovo víťazstvo nad smrťou sa opisuje aj ako otvorenie brány do neba, ako opätovný slobodný prístup k Otcovi. „Kto vojde cezo mňa, bude spasený; bude vchádzať i vychádzať...“ Môcť vchádzať a vychádzať je obrazom slobody. Sme opäť slobodné Božie deti, ktoré sa môžu pohybovať vnútri i vonku.

Dvere tak poukazujú aj na spojitosť medzi vonkajškom a vnútrajškom. Ako kresťania sme povolání žiť vo svete – vonku, no takisto aj v intímnom vnútornom vzťahu s Bohom. Kto sa pohybuje len vonku, je ako bezdomovec, ktorý nič nemôže označiť za svoj domov. A mnohí žijú ako duchovní bezdomovci – majú veľa vonkajších aktivít, intenzívnych zážitkov, a predsa sú nesmierne plytkí a povrchní, lebo nič vnútorne nespracujú. A na druhej strane, ak sa niekto uzavrie pred svetom alebo pred blíznymi do seba, je ako väzeň, ktorý sice žije „vnútorným životom“, no nemá prístup von. Zamknutý vo svojom svete sa stáva čudákom, ktorý nielenže nie je obohatením pre druhých, ale stáva sa pre nich aj príťažou.

V akom svete žijeme? Len ten, kto žije vonkajším i vnútorným životom, žije vyrovnané a zdravo. Máme žiť vnútorným životom s Bohom, aby sme premieňali tento svet, a z tohto sveta sa opäť máme vracat' k Bohu a prinášať mu problémy tohto sveta, aby ich on mohol premieňať. Ježiš je tou bránou, ktorou sme získali prístup ku skutočnému a hojnému životu.

JÁN VIGLAŠ

Ježiš raz vyhlásil, že kto by zvedol na hriech jedného z maličkých, čo v neho veria, bolo by pre neho lepšie, keby mu zavesili mlynský kameň na krk a ponorili ho do morskej hlbiny (porov. Mt 18, 6). Ale prečo vôbec človek, ktorý sám robí niečo zlé, túži strhnúť ku zlu aj toho druhého? Prečo túži po tom, aby spadol do blata aj ten druhý? Čo alebo kto za tým je?

Spomínam si na prípad jednej mladej pani. Rozprávala mi, že v kanceláriách ich podniku je asi pätnásť vydatých žien. Donedávna boli len dve, ktoré zachovali svojmu mužovi vernosť. Teraz je už sama. A v tú ranu sa na ňu ostatné ženy oborili ako sršne. Schválne hovorili stále o tom, aké to bolo krásne, že tá šla s iným a tá šla inam, a ako ten ich manžel tiež niekoho má... a že určite ten jej je rovnaký ako všetci naokolo, a že by teda aj ona mala...

O čo nám ide, ak neprajeme druhým dobro? Ved' láska „sa neteší z nepravosti, ale raduje sa z pravdy“ (1 Kor 13, 6). Zlo totiž neznesie vedľa seba dobro. Nasledovať Krista so sebou nesie odvahu nebyť vo všetkom ako druhí, vedieť sa líšiť a zotrvať na pozíciách pravdy a lásky, aj keby sa svet okolo nás utápal v klamstve a nenávisťi.

Vojtěch Kodet „Učenie“

Sväté omše v týždni po 4. Veľkonočnej nedeli (A)

16.V. pondelok « *Missa tridentina* »

18.00 Za farníkov

17.V. utorok

18.00 Za + Štefana a Annu Kulifajových a dcéru Annu

18.V. streda

18.00 Za zdravie

19.V. štvrtok

18.00 Za + Františka Brečana, manželku a syna Ivana

20.V. piatok

18.00 Za + Ludovíta a Martu Jarábkových a vnučku Ivanu

21.V. sobota

8.00 Za + Karola Ochabu, manželku a Jozefa

16.00 Sobáš bez omše (Tomáš Zápražný
a Barbora Široká)

Upratovanie kostola č.d. 2 - 27

22.V. Piata Veľkonočná nedeľa (A)

8.00 Za + Jozefa a Máriu Valovičových a dcéry

Lektori: Vrāblová, Hrdlovičová

10.00 Za + Jozefa Dzibelu – 5. výročie

Lektori: Mladenová, Mizerová

Liturgický kalendár

16.V. pondelok sv. Ján Nepomucký, kňaz a mučeník

17.V. utorok sv. Paschal Baylonský

18.V. streda sv. Ján I., pápež a mučeník

19.V. štvrtok sv. Peter Celestín V., pápež, sv. Urban I.

20.V. piatok sv. Bernardín Sienský, kňaz

21.V. sobota sv. Krištof Magallanes, kňaz

Slovo na dnes

Obdivujem vás, ako zachováate rubriky a „poslúchate“ biskupov. To je to najľahšie. Pohodlná cesta. Požehnaná od všetkých vrchností.

Len mi pripomínate starých rabínov, ktorí sa tak horlivo modlili a postili, zachovávali tak úzkostlivo všetky príkazy, posmievaní a urážaní kráčali svojou cestou až k trpkkej smrti za svoju vec, a zdá sa, že Boh nemal zaľúbenie v ich nábožnosti. Nie je svedectvom a dôkazom pravdy skutočnosť, že trpíte. Trpíme aj pre svoju hlúposť, zlobu, hriech, pre odmietnutie Božích ciest. Ani o vašu alebo moju spásu nejde. Ide o to, aby sme svoj život urobili plodným, užitočným, úrodným, ako to urobil Kristus, alebo ako je úrodné semeno, ktoré umiera v brázde.

Byť hodný nasledovania. Byť zrozumiteľný a prijateľný, ako je prijateľný chlieb, voda, vietor a slnko.

Keď umrie náboženská obec, nevzkriesi ju ani sv. František alebo sv. Vianey. Je iná doba. Keď ľudia odhodajú vieru, často to cítia ako oslobodenie. Doslova provokujú a čakajú dajaký dôvod od kňaza. Ak do mŕtvej obce príde aj dobrý kňaz, môže to byť aj svätec, ľudia proti nemu nič nemajú, potešia sa, niektorí dokonca mu pošlú ako do úschovne svoje deti, ale sami vystačia aj bez toho, čo on nesie. Naša zodpovednosť za osud celých obcí. Pred 450-timi rokmi, za doby reformácie sa niektoré kraje a obce vydali na novú cestu a dodnes máme s nimi a oni s nami trápenie. Koľko krvi, nenávisť a zla. Na začiatku bolo pohoršenie pár ľudí, ktorí mali hlásať Krista, a robili opak. Toto je druhá reformácia.

Ľudia ti prinesú svoje deti, odovzdajú dary a sú ochotní ti dať všetko, pričom nie sú schopní vysloviť príčinu tejto sľachetnosti. Je to len preto, že dostali milosť.

Práve keď si prišiel, prežívali krízu v manželstve a oni uverili tomu, čo si im povedal. Že bez Boha sa nedá žiť. A oni prijali Pána Ježiša do tej hry, ktorú nazývame život a všetko sa naraz zmenilo. Ona sa rozjasnila, on prestal chodiť do krčmy, deti sú doma šťastné a veselé, v základoch sa zmenil celý život a všetko je naraz také, aké to má byť. Oni si myli nástroj s darcom. To sa ich dotkla milosť a o tom je ťažko hovoriť.

Človek v pastorácii by mal prežiť so svojimi veriacimi niečo ako: „deti, tešte sa, ja som váš otec“; keď plačú: „deti, nestrácajte nádej, ja som s vami“. Duchovné otcovstvo je oveľa viac než len „nazývať sa otcom“. Je to moja účasť na vašom osude. Moja súcitná, úprimná, vytrvalá účasť na vašom ľudskom poslaní, nech už ste kdekoľvek. Lebo naši predkovia sa celé tisícročia namáhali, trápili, padali, hrešili, žili v nevedomosti a v nádeji, verili, dúfali, každý na svojej temnej ceste, a to všetko sme zdedili. Nesmiem sa hnevať, že niekto zdedil málo.

Ženatí muži ako kňazi.

Keď to Pánovi Ježišovi a prvotnej Cirkvi nevedilo, prečo by to malo vadiť nám? Ak človek dozreje a vyznamená sa v láske k jednej osobe, potom v mikrofarnosti má požehnanie a ochotu, prečo by sme mu mali prekážať? Človek, ktorý o chudobe, poslušnosti a láske nerozpráva, ale to žije, bol by pre Evanjelium najkrajší model.

Zrejme to nebude kňaz - funkcionár, ale inteligentný môže byť. Dnes pri rodine, pri stavbe domu, pri zamestnaní ľudia dosiahnu vysokoškolské tituly.

Chýbajú nám v našom „stave“ ľudia, ktorým by to myslelo, ktorí by dokázali spojiť aj poslušnosť Kristovi, Cirkvi, Evanjeliu, aj slobodu a odvahu v tejto slobode vysloviť ešte viac, napísať svoj názor. Tí starí ujkovia majú nepochybné dobrú vôľu, ale starú školu. Je to nevieryhodné. Ľudsky povedané melieme zo starých zásob.

Kňazi, aj keď si zasadnú, nevedia viesť diskusiu. Skáču si do reči, odvádzajú od problémov, diskutujú medzi sebou, tí horliví rýchle a radi cítujú Písmo ako všeliek, treba ich strážiť, sústreďovať ako malé deti. V každom prípade je to pokrok. Vytvára sa jednota aj mimo oficiálnej štruktúry. Ale to vaše choré kresťanstvo. Servírujete to ľuďom ako nemluvnatám kašičku. Nie je to strava pre mužov. Prijali ste vieru ako hotovú vec, kompletne učenie, ktoré sa dá naučiť a cum gratia prežiť. Kým kresťanstvo je program. Dynamit v srdci človeka. Revolučná sila, ktorá musí zmeniť mňa i svet. Ste len dobrí obchodníci s duchovnými hodnotami, ktoré nemožno merať a vážiť.

Krátka reč + modlitba 50,- korún, slávnostná reč + dlhá modlitba 100,- korún.

Tí, čo predávali odpustky, boli len fušeri a učni.

Anton Srholec „Ako čerstvý chlieb“

XII. Učiť sa „byť s Ježišom“.

Prosa: Prosim o milosť, aby som vedel dobre chápať, čo znamená byť Ježišovým kňazom.

1. „Potom vystúpil na vrch, povolal k sebe tých, ktorých sám chcel, a oni prišli k nemu. Vtedy ustanovil Dvanástich, aby boli s ním.“ (Mk 3,13-14)

2. Tieto slová Markovho evanjelia azda najlepšie vyjadrujú tajomstvo Kristovho kňaza. Ježiš si volá k sebe tých, ktorých sám chce. Nikto mu neradil, koho si má vyvoliť, sám si vyberá svojich apoštolov. Oni prišli k nemu. A to, čo by nás malo najviac zasiahnuť, sú tieto slová: „Ustanovil Dvanástich, aby boli s ním.“ Byť s Ježišom - to je tajomstvo, katolíckeho kňaza. Byť s Ježišom v najhlbšie tajomstvo myšlienkach, slovách, skutkoch. Byť s Ježišom vždy, všade, v každej situácii. Byť s Ježišom, a nikdy nebyť mimo neho alebo bez neho, tobôž proti nemu. Peter to neskôr vyjadrí tak múdro: „Pane, a ku komu by sme išli?“ (Jn 6,68) Povie tak vtedy, keď Ježiš vyzve apoštolov: „Aj vy chcete odísť?“ (Jn 6,67) Odísť od Ježiša — a kam? Ku komu?

3. Ak sa mám dobre pripraviť na život Ježišovho kňaza, tak sa musím učiť byť s Ježišom.

Potrebujem sa učiť milovať Ježiša. Sv. Ignác z Loyoly sa modlieval: „Pane, daj mi iba lásku k tebe a budem dosť bohatý.“

Je pre mňa skutočne radosťou byť v Ježišovej prítomnosti? Rád vyhľadávam Ježiša vo chvíľach modlitby, v jeho slove evanjelia, v adorácii - hoci len krátke? Učím sa byť s ním vo chvíľach smútku, radosti, problémov, alebo v tom všetkom zostávam sám?

Som ochotný a rozhodnutý byť s ním, aj keby sa čokoľvek stalo? Čo by ma vedelo alebo čo ma vie od Ježiša odlúčiť? Nevyhľadávam v povolanií ku kňazstvu a v samotnom kňazstve seba a svoje záujmy?

Záver: *Ježišu, nedaj mi nikdy odlúčiť sa od teba, chcem sa učiť byť vždy s tebou.*

Jozef Šuppa SJ „Pán ma povolal“

V rytme mora

Čudesný, nepochopiteľný ľudský život. Rok čo rok, deň čo deň sa pohybuješ medzi ľuďmi a vecami. Sú dni, keď svieti slnko, a ty nevieš prečo. Si spokojný. Vidíš dobré, pekné stránky života. Smeješ sa, si vďačný, od radosti by si poskakoval. Práca ti ide od ruky. Všetci sú k tebe priateľskí. Nevieš prečo. Možno si sa dobre vyspal. Možno si stretol dobrého človeka a cítiš, že ťa chápe. Myslíš si: Takto by to malo ostať, tento pokoj, táto hlboká radosť.

No odrazu je všetko inak. Akoby príliš jasné slnko priťahovalo oblaky - tak na teba zrazu padne smútok. Nevysvetliteľne. Všetko ti pripadá čierne. Všetko ti zrazu padne zaťažko. Už si neveríš a strácaš odvalu. Máš pocit, že ostatní ťa už nemajú radi a nevážia si ťa. Všade nachádzaš dôvody na sťažnosti a náreky. Myslíš si: Takto to pôjde ďalej, tento stav sa už nezmení. Nerozumieš tomu. Možno si unavený. Nevieš.

Prečo to tak musí byť?

Lebo človek je súčasť prírody,
s jarnými i jesennými dňami,
s teplom leta
i chladom zimy.

Lebo človek sleduje rytmus
mora: odliv a príliv.

Lebo náš život je ustavičné opakovanie
života a smrti.

Keď toto pochopíš, môžeš ísť ďalej s odvahou a plný
dôvery, lebo vtedy vieš:

Po každej noci svitne nové ráno.

Keď súhlasíš s rytmom života,

keď ho prijmeš,

budeš raz hore, raz dolu,

*až dospeješ k čoraz väčšej hĺbkke života
a radosti z neho.*

Po každej noci...svitne nové ráno.

Phil Bosmans „Nezabúdaj na radosť“

Lectio divina Otvorené oči

Počúvajte Pastiera
Jn 10,1-10
(Ježiš povedal:)

¹Amen, amen, hovorím vám: Kto nevchádza do ovčince dverami, ale prelieza inokadiaľ, je zlodej a zbojník. ²Kto však vchádza dverami, je pastier oviec. ³Tomu vrátnik otvára a ovce počúvajú jeho hlas. On volá svoje ovce po mene a vyvádza ich. ⁴Keď vyženie všetky svoje ovce, kráča pred nimi a ony ho nasledujú, lebo poznajú jeho hlas. ⁵Cudzieho však nebudú nasledovať, ale ujdú od neho, lebo cudzí hlas nepoznajú. ⁶Ježiš im povedal toto prirovnanie, oni však nepochopili, o čom im to hovoril.

⁷Ježiš im znova povedal: Amen, amen, hovorím vám: Ja som dvere k ovciam. ⁸Všetci, čo prišli predom mnou, sú zlodeji a zbojníci, ale ovce ich nepočúvali. ⁹Ja som dvere. Kto vojde cezo mňa, bude spasený. Bude vchádzať i vychádzať a nájde pastvu. ¹⁰Zlodej prichádza, len aby kradol, zbíjal a hubil. Ja som prišiel, aby mali život, a to v hojnej miere.

Ďalšie čítania: Sk 2.14.36-41; Ž 23,1-6; 1 Pt 2.20-25

ČÍTANIE:

Tento úryvok pochopíme lepšie, ak si prečítame nasledujúce verše v Jn 10,11-18. Vo veršoch 1-5 rozpráva Ježiš podobenstvo o pastierovi a jeho význam vysvetľuje vo veršoch 7-16. Na opis seba samého používa dvakrát vyhlásenie „Ja som“ a dve metafory. V 7. verši sa opisuje ako „brána“ a vo verši 11 na seba odkazuje ako na „dobrého pastiera“.

Ľudia, ktorí počúvajú Ježiša, už obraz Boha ako pastiera a židovský národ ako jeho ovce poznajú. Tým, že sa Ježiš stotožňuje s dobrým pastierom, stotožňuje sa priamo s Bohom a jeho úlohou chrániť a starať sa o svoje ovce.

Ježiš dodáva, že pastier pozná všetky svoje ovce po mene a vedie ich. Ovce spoznávajú jeho hlas, a tak ho nasledujú von z ovčince, pravdepodobne k pastvinám, kde sa môžu pásť. Vo veršoch 11-16 Ježiš naznačuje skutočnosť, že jedného dňa položí svoj život za svoje stádo. Odkazuje tiež na „iné ovce“, možno na obrátených z pohanstva, ktoré sa pridajú k nemu a budú tvoriť jedno stádo.

Ježiš hovorí o sebe nielen ako o dobrom pastierovi, ale aj ako bráne k ovciam. Brána je jedinou oprávnenou cestou do ovčince. Len cez Ježiša sa môžeme stať súčasťou Božieho stáda. To stručne vyjadruje verš Jn 14,6: „Ja som cesta, pravda i život. Nik nepríde k Otcovi, ak nejde cezo mňa.“ (Na tento úryvok sa bližšie pozrieme nasledujúcu nedeľu).

Ježiš tiež porovnáva svoje poslanie s falošnými prorokmi a „mesiášmi“. Títo kradnú, zbíjajú a ničia. Ježiš v nádhernom protiklade k nim prináša život - „život v hojnej miere.“ (v. 10).

MEDITÁCIA:

- Čo myslíte, prečo Ježiš na opis seba samého použil tieto dve metafory? Čo vám každá z nich o ňom hovorí?
- Čo ste sa dnes naučili o Ježišovi a svojom vzťahu s ním?
- Vnímame Ježiša ako svojho pastiera? Kedy zažívate jeho vedenie? Akú duchovnú potravu a vodu vám zabezpečuje?
- Potrebujete spraviť nejaké zmeny, aby vám v budúcnosti umožnili počuť hlas pastiera jasnejšie?

MODLITBA:

Ž 23 je pravdepodobne najznámejší žalm zo všetkých. Čítajte si ho verš za veršom a použite ho ako svoju osobnú modlitbu k Bohu.

KONTEMPLÁCIA:

Zamyslite sa nad týmto veršom z 1 Pt 2,25: „Boli ste totiž ako blúdiace ovce, no teraz ste sa vrátili k pastierovi a biskupovi svojich duší“.

www.fara.sk/vistuk

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku